

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DIANA ALZNER

TROVANTUL

Povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2019

CUPRINS

Pâcla	5
Ferma	57
Microbuzul	81
Flash	120
Trovantul	127
Ziua în care a dispărut Mircea	168
Praf minune	183
Tester	213
Pelerina	241

PÂCLA

Femeia știa că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simțea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viața ei, așa cum a fost, i se va derula prin fața ochilor, dacă în ultima clipă, clipa care ucide, va reuși să înțeleagă sensul lucrurilor cu acea înțelegere supra-umană... Nu putea să moară râzând, nu de data asta, când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întregă se prăbușea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. Închise ochii și așteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia...

Monica întinse mâna și opri zbârnâitul ceasului. Se întinse între cele două cearșafuri. Somnul de dimineață era cel mai odihnitor. Totuși, trebuia să se ridice, să-i facă o cafea mare lui Sergiu, care n-ar fi putut deschide ochii în alt mod.

Oh, de ce nu se luminase încă? Oare era înnorat? Ploua? Și ea, care intenționase să plivească florile, după lungi amânări!

Leși în balcon, amețită. Afară era întuneric deplin, cu excepția unei dâre roșiatice dincolo de coama dealului.

Cerul era negru complet, nu se vedeau stele, probabil că norii plini de apă coborâseră jos de tot.

Se întoarse la bucătărie și porni cafetiera. În camera tatei mergea un aparat, bătrânul se trezea întotdeauna foarte devreme.

În timp ce lichidul negru se aduna în cana de sticlă, avea să facă un duș rapid, înainte să ocupe Sergiu baia. Exact când se săpuni bine, se stinse becul. Aparatul tăcu. Era imposibil să plouă fără să se ia lumina? Doamne, pe ce lume trăiau! Se clăti pe dibuite și se îmbracă. Apoi o luă spre dormitor, să-și trezească soțul. Bine că făcuse mai întâi cafeaua! Aruncă o privire pe geamul balconului; niciun fir de lumină. Era ciudat.

Sergiu sforăia cu spor. Cascadele vocale urcau și coborau, ca aria unei opere dramatice. Monica zâmbi pe întuneric. Întinse mâna și-l mângâie:

— Sergiu, haide, dragă. Se face târziu. Și s-a luat curentul. Unde ai pus data trecută lumânările?

— De ce mă trezești așa devreme? Nici nu s-a luminat!

— Vine o furtună mare. Bine că am făcut mai întâi cafeaua. Mă duc să caut lumânările. Vezi să nu dai peste ceva.

Se întoarse pe hol, acolo unde bănuia că s-ar putea ascunde niște lumânări. În sertarele bufetului... Aha! Astea erau! Dibui după un păhărel pe raftul de sus al dulăpio-rului și așază lumânarea în el. Chibrituri! N-aveau chibrituri, desigur. Aragazul se aprindea automat. Există o brichetă pe undeva, dar unde? Îl auzi pe Sergiu intrând în baie. Peste câteva momente va veni și n-o să vadă să-și ungă pateul pe pâine.

Ciocăni la ușa socrului:

— Tăticule, aveți grijă, că s-a luat curentul. Caut o brichetă și aprind o lumânare, să nu vă loviți pe întuneric.

— Monica, intră și caută în sertarul mesei, că am eu acolo niște chibrituri. Sergiu s-a sculat?

— Da, e la baie. Cred că vine o furtună mare.

— Da... Ai găsit?

— Gata. Haideți la masă. I-am tot zis să cumpere un felinar, ceva...

Sergiu își turnase cafeaua și cotrobăia prin frigider.

— Nu găsesc nimic pe întuneric.

— Lasă-mă pe mine, că ții ușa aia deschisă prea mult. Și-așa se dezgheață până vine curentul.

— Nu ai ordine în frigider.

— Ți-am spus de atâtea ori că ne trebuie unul mai mare.

— Ca să crească și dezordinea exponențial...

— Te-ai trezit cu fundu-n sus.

Sergiu tăcu, pentru că cel mai deștept cedează. Lipsea vocea știriștilor de la televizor. Atunci ascultau și nu se puteau ciondăni. Monica puse o cană de ceai în fața bătrânului:

— N-am avut cum să fac pâine prăjită, se scuză.

Socrul îi mângâie mâna, afectuos:

— Mănâncă și tu, fetiço. Nu știi ce s-a-ntâmplat, că la radio n-au dat știri la șase. Era muzică simfonică. Unde ați mai pomenit?

— Ai fost pe alt post, măi, tată.

— Da' nici nu m-am atins de scală! Eu ascult mereu același post: actualitățile.

Sergiu nu mai catadicsi să răspundă. Monica îi turnă a doua cafea.

— Să-mi dai o sută de euro, că trebuie să plătesc banca și nu-mi ajung banii.

— Dacă mai luăm din ei...

— De parcă i-aș lua să-i beau!

— Nu te enerva, dragă, zic și eu că n-o să ne mai ajungă pentru ce ne-am propus.

Sergiu porni spre dormitor și izbi cu șoldul colțul bufetului.

— Fir-ar al dracului de curent! Că și furtuna asta, nu se hotărăște odată!

Privi afară de pe balcon. Nu se vedea nimic. Întunericul avea o consistență materială. La orizont persista dunga roșiatică.

— Uite-ți cămașa. Doamne, bine c-am călcat aseară! Ce mă făceam acum?

Lumânarea tremura umbre pe pereți. Sergiu își alese o cravată, încercând să distingă culorile în lumina moartă.

— E groaznic de cald, oftă Monica.

— Suntem în iunie.

— E zăpușeală, așa, de dimineață.

Sergiu era îmbrăcat. Luă bani din cutia ascunsă printre haine, în dulap. Verifică dacă are telefonul, ochelarii, portofelul. Se încălță.

— Am uitat cheile de la mașină. Vezi că sunt pe mășuță.

— Le-am găsit. Ai grijă cum conduci pe întunericu' ăsta!

Farurile aprinse ale Fordului decupară un tunel luminat din masa de întuneric. Monica desluși umbre bulbu-

cate rostogolindu-se de parcă un nor cumulus plin de funingine ar fi coborât la sol. O boare fierbinte i se strecură pe sub capot și-i învălui picioarele aproape senzual. Părăsi terasa, indignată. Cine mai pomenise una ca asta! La televizor nu auzise nimic, dar n-o mira: conspirațiile și joaca cu mințile oamenilor erau specialitatea guvernanților din umbră...

Se întrebă cum se va descurca doar cu cele două lumânări, dacă bezna avea de gând să mai dureze. Trebuia strânsă masa și spălate vasele. Trebuia să gătească. Îi păru rău că nu se arătase mai entuziasmată când Sergiu dorise să cumpere un generator; acum n-ar mai fi avut probleme.

Ca să prindă elan, își turnă încă o ceașcă de cafea. Poate avea să se risipească întunericul...

Bătrânul o strigă de pe balcon:

— Monica, mi se pare mie sau chiar miroase a clor?

Of, și tata! De ce nu stătea locului, ce se tot fățâia prin casă, așa orbește? Scoase capul și adulmecă în dreptul ferestrei.

— Parcă ar fi... nu știu... usturoi? Haide înăuntru, tată, nu-mi place să intre zăpușeala asta peste tot. Dacă mai și pute, cu atât mai rău!

Bătrânul o urmă, ascultător. Mergea încet, ca și cum tălpile pipăiau mai întâi locul pe care aveau să calce.

— Dă-mi să-ți curăț zarzavatul pentru mâncare. Zi cu ce te ajut, Mona.

— Nici nu m-am gândit ce să gătesc. Și, pe întuneric, parcă nu-mi vine...

— Păi, dacă pui lumânările pe masă, aprinzi aragazul, eu zic că ne descurcăm. Sunt la dispoziția ta.

— Bine, tată. Stai un pic jos, uite, îți mai dau un ceai, îmi termin și eu cafeaua, după-aiă îmi iau inima-n dinți și cobor în pivniță, să aduc legume și niște bulion. Ce zici de-o musaca? Am un pachet de carne tocată rămas de la sarmalele de duminică.

— Cum vrei tu, fetițo!

— Doamne, s-a făcut opt jumate și e tot beznă! Tată, ai mai pomenit așa ceva?

— Hm, numai în război am mai simțit o întunecime așa densă. Fumam noaptea în tranșee cu țigara în podul palmei, să nu fim văzuți. Caporalul ne zicea să...

Nu! Pentru Dumnezeu, iar începea cu povestitul! Monica își prinse tâmplele în palme. O durere de cap bombănea acolo, undeva, întocmai ca un bondar derutat. Sorbi din cafea și părăsi taburetul.

— ...dacă te ridicai, primeai un plumb în frunte!

— Doamne ferește! Tăticule, cobor în pivniță. Stai aici și termină-ți ceaiul, că iau o lumânare cu mine. Parcă mi-e și urât să ies afară!

Bătrânul înghiți povestea neterminată:

— Vrei să mă duc eu?

— A, nu! Stai liniștit.

Deschise ușa de la intrare încetitor, circumspectă de parcă ar fi privit prin crăpătură un străin care-a bătut târziu în noapte. Întunericul se rostogolea apăsător. O clipă îi trecu prin minte că nu va putea înainta, că negrețea

aceea este compactă ca o gelatină lipicioasă. Flacăra lumânării se aplecă tremurător. O apără cu palma, dar lumina ei nu ajungea până jos. Nu vedea unde pune piciorul! Pășii peste prag și merse pe lângă peretele casei, pipăind. Încercă să vadă cu ochii lărgiți vreo lumină pe la vecini, dar abia dacă desluși casele – pete și mai întunecate în beznă, ca niște animale mari, moarte. Se înfioră. Dădu peste intrarea în pivniță. Deschise repede, ca să scape de senzația neplăcută că aerul o murdărește. Îndesă în plasă cartofi din lădița de la colț, niște ceapă, o sticlă de bulion... Aha! Să ia și o dulceață. Poate mai târziu, după furtună, avea să facă clătite, că Sergiu poftise dulce...

Se întoarce în casă cât de repede fu în stare. Parcă mirosea a ceva... nu clor... a ceva indefinit... Intră iute și închise ușa. Dorea să dezbrace capotul. Îl simțea murdar de mâzgă, de funingine, de ce-o fi fost! Mișcările repezite stinseră lumina fragilă a lumânării.

„Lua-te-ar naiba!” îi ură Monica, aruncând capotul. Înregistră în minte, conștient, ceea ce sesizase încă de dimineață: în casă, chiar și fără nicio sursă de lumină, nu era un întuneric absolut, compact, așa ca afară. Mobilele se distingeau vag, dar poate contribuia la asta și faptul că le știa locul. Îmbracă treningul pe care-l spălase cu o zi înainte. Mirosea proaspăt și era destul de răcoros. Apoi se întoarce în bucătărie.

— Ai reușit! o întâmpină socrul.

— E groaznic afară! Dacă e furtună, o să fie taifun. Uite, tată, curăță aicea cartofii.

— Dar ce altceva decât furtună ar putea să fie?

— Nu știu. Când ai zis că miroase a clor, m-am gândit la combinat. Și chiar miroase a ceva afară...

Aprinse aragazul, ca să prăjească tocătura. Numai de nu s-ar termina butelia tocmai acum! Cimbrul. Ingredien-tul secret nu trebuia să lipsească... Oftă, sperând că supa de ieri nu se stricase în frigider fără curent. Altfel, vor avea un singur fel de mâncare și Sergiu o să bombăne. Și tata era ciorbar, însă avea tactul de-a nu face observații. Era un bătrânel cuminte, oricum, mai suportabil decât o soacră cicălitoare care crede că nimic nu e suficient de bun pentru fiuțul ei.

Gândul i se curmă ca un fir rupt când auzi motorul Fordului în curte. Îl cunoștea dintr-o mie de motoare care torceau identic. Dar ce să caute Sergiu acasă în timpul serviciului?

— Tată, ai auzit?

— Mi s-a părut că vine o mașină.

Sergiu trebuia să fie, fără îndoială, fiindcă auzi ușa de la intrare trântindu-se. Trase crațița la o parte și stinse flacără, cuprinsă de presimțirea că ceva rău e pe cale să se petreacă.

— Monica, unde sunteți?

— Ce e dragă, ce s-a întâmplat?

— Ascultați-mă amândoi cu atenție și fără să vă panicați. Trebuie să coborâm în pivniță.

— Sergiu, ce-ai aflat? Ce e?

— Ascultă-mă! Luăm din casă banii, actele, ia-ți aurul. Tată, ia aparatul de radio, pentru orice eventualitate. Scoate

niște pături. Medicamente. Mâncarea din frigider, care poate fi transportată.

— Dar n-am terminat musacaua!

— Dă-o dracului de musaca, fă ce-ți spun! Apă, să nu uităm de apă! Să ne mișcăm repede. Nici n-am putut să ies pe drumul european. Se circula bară la bară. Intersecția era blocată. Lumea fuge de ceva. Erau sute de mașini din capitală. Strânge lucrurile în timp ce-ți vorbesc, nu sta! Am încercat să întreb pe cineva ce se întâmplă, dar n-a vrut să coboare geamul și mi-a făcut semn să mă întorc în mașină.

— Și noi de ce nu fugim?

— E prea târziu. Și oricum, n-avem pe unde ieși. Drumul e blocat, nu ți-am spus? Pivnița are ziduri groase, fereastra e mică, suntem protejați. Așa, deci astea sunt plasele cu mâncare și păturile? Haide, tăticule, să coborâm împreună, ai luat radioul, da? Monica, mă întorc după tine. Să fii gata!

Da, avea să fie gata, deși ceva ciudat o făcea să se miște greoi, tocmai acum, când era nevoie să fie sprintenă. „Parcă aș fi o goangă amorțită de frig.” Muștele și gândacii arătau ca ea, dacă le găseai iarna în ascunzătorile lor. Doar că ei nu-i era frig. Durerea de cap ieșise cu hotărâre la suprafață și Monica își imagină că e un sfredel ce-o să-și ițească vârful printr-o tâmplă. Asta o făcu să-și amintească de medicamente. Goli tot sertarul într-o plasă. Că n-o să stea să le sorteze! Bijuteriile le luase, luase și banii, cu toate că nu pricepea ce-o să facă în pivniță cu ei... Ce mai spusese Sergiu? Lucruri de valoare. Persanul oriental

și... și pendula bunicii. Avea peste o sută cincizeci de ani. Numai că n-avea cum să le ducă jos. Sergiu se întoarse tușind:

— Ești gata? Haide! Dă să te ajut. E ceva în aer, uite cum m-am înecat. Ai luat tot?

Monica se întoarse spre casa luminată palid de lumânare. Ar fi dorit să-și încarce brațele cu toate lucrurile dragi, dar poate că le vor găsi totuși aici când se va termina. Înșfăcă de pe bufet „Ochi-de-pisică”, era cartea pe care o citea.

— Haide, nu mai sta! se răsti Sergiu.

Monica mai avea o mână liberă. Apucă briceagul cu mâner de os, al tatei; era tot pe bufet și bătrânul ținea la el, pentru că era vechi și-l avusese și în război.

Trecură pragul în beznă. Sergiu încuie ușa și-o apucă de braț.

— Ai grijă unde calci și caută să respiri cât mai puțin.

Oare cum avusese curaj mai devreme să iasă din casă? Monica se simți complet dezorientată și, dacă n-ar fi fost mâna lui Sergiu, probabil că s-ar fi lăsat pe vine, amețită, ca și cum ar fi mers pe-o punte îngustă, la înălțime. Încă mai simțea senzația aceea de încremenire; picioarele îi erau grele și-ar fi avut poftă să se trântescă în pat, să doarmă un somn bun, iar la trezire să privească la soarele vesel de pe strada lor. Fiindcă, de fapt, acesta trebuia să fie un vis. Unul din acele coșmaruri absurde și fără noimă care îți dau dimineața un sentiment de perplexitate.

— Gata, am ajuns! Ai grijă, să nu te împiedici în prag.

În pivniță, aerul era respirabil, deși pereții umezi de la ultima ploaie și pământul de pe jos nu-l încărcău de mi-reasmă.

— Tată, stai pe capacul lăzii de cartofi, pe pătura asta. Monica, dă-mi o pătură mai subțire s-o atârni la ușă; mai filtrează eventualele particule care se strecoară înăuntru. Aranjează tot ce-am adus, așa încât să ții minte unde se află. Vom stinge lumânarea, fiindcă ne consumă aerul.

— Sergiu, mă sperii! Nu era mai bine să rămânem în casă? Cât crezi c-o să rezistăm aici?

— Atât cât o să fie nevoie.

— Dar ce crezi că se întâmplă? Dacă nu vorbești cu mine, o să înnebunesc.

Sergiu se scutură, iritat. Lumânarea îi amplifică umbra pe pereți, de parcă ar fi arătat într-o oglindă magică adevărul său eu.

— Habar nu am! mărturisi obosit. Pot presupune ca și tine, ca orice om cu un grăunte de imaginație, fie că a izbucnit un război, fie că suntem în mijlocul unei catastrofe meteorologice, fie că extraterestrii au hotărât că azi e ziua Z.

— Sau că a început, până la urmă, sfârșitul lumii, șopti bătrânul din colțul său.

Prima zi

Monica se trezi fără să știe unde se află. Gâtul îi înțepenise din cauza poziției incomode. Clipi nedumerită, apoi își aminti. O greutate i se atârni de gânduri. Nu putea fi adevărat! Ziua de ieri fusese un coșmar. Dar mirosul de pământ al pivniței și respirația chinuită, astma-